

ΕΝΑΝΤΙΑ

ΣΤΟΝ ΣΠΙΣΙΣΜΟ
ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΚΕΝΤΡΙΣΜΟ

ANIMAL LIBERATION

8 ΛΟΓΟΙ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟ ΒΙΓΚΑΝΙΣΜΟ

warzonedistro.noblogs.org

Αυτό το ανώνυμο κείμενο που αρχικά (και χιουμοριστικά) είχε τον τίτλο «8 λόγοι γιατί οι κρεοφάγοι αναρχικοί χρειάζονται ένα χτύπημα στα ανθρωποκεντρικά τους οπίσθια», εμφανίστηκε στο διαδίκτυο σε μια πληθώρα από διαφορετικές ιστοσελίδες, από όπου και μετατράπηκε σε zine.

1. Ο ελλιπής αναρχισμός

Ο αναρχισμός είναι ένας αγώνας ενάντια σε όλες τις μορφές κυριαρχίας. Είναι μια υπέροχα απλή ιδέα που βοηθά να αμφισβητήσουμε κάθε καταπιεστική νόρμα.

Αλλά οι σχέσεις καθυπόταξης που έχουμε δομήσει απέναντι στα δισεκατομμύρια των άλλων ειδών στη γη είναι μια νόρμα που ελάχιστοι ασχολούνται μαζί της, όχι επειδή τα άλλα είδη είναι ανίκανα να επικοινωνήσουν με εμάς την εμπειρία τους, αλλά επειδή το να την αμφισβητήσουμε σημαίνει να προκαλέσουμε παγωμένες συνήθειες και κοσμοθεωρίες. Αν θέλουμε να είμαστε συνεπείς στις πολιτικές μας, τότε δεν γίνεται να συνεχίσουμε να αγνοούμε τον αντίκτυπο του ανθρωποκεντρισμού μας στον υπόλοιπο πλανήτη.

Το γεγονός ότι, απλά επειδή οι περισσότεροι από εμάς είμαστε μπερδεμένοι, δεν σημαίνει ότι είμαστε προσδεμένοι σε κάποιου είδους «προλατορικό αμάρτημα». Το εντελώς αντίθετο: η ομορφιά και η δύναμη του αναρχισμού είναι που μας σπρώχνει όλες να ζούμε ζώες οι οποίες διέπονται ολοένα και περισσότερο από δικαιοσύνη, αγάπη, νόημα, ικανοποίηση και συλλογική ελευθερία. Έτσι όταν μιλάμε για σπισισμό, μπορούμε να δεχόμαστε την αμφισβήτηση που θέτει χωρίς να γινόμαστε απαξιωτικές, να κοιτάμε περαιτέρω αυτό το ζήτημα, και να κάνουμε ό,τι μπορούμε ώστε να αλλάξουμε αυτό το άθλιο κατεστημένο.

2. Η αποξένωση από τη γη

Διά μέσου του πολιτισμού και της κατάκτησης, οι ακόρεστες καπιταλιστικές κουλτούρες έχουν αποξενώσει το μεγαλύτερο μέρος του παγκόσμιου πληθυσμού από τις οικολογίες με τις οποίες το είδος μας συντηρούσε τα συστήματα ζωής με την ύπαρξή του.

Αυτή η στροφή μας έχει απευαισθητοποιήσει από τη μαζική υποδούλωση των οрдών των μη ανθρώπινων μορφών ζωής που βρίσκονται στην υπηρεσία των ανθρώπων και του κεφαλαίου. Ακόμα, αυτή η αποξένωση είναι το μοναδικό πράγμα που έχουν βιώσει πολλοί από μας ως κάτοικοι των πόλεων, δεν αναγνωρίζουμε πραγματικά τι έχει χαθεί. Αν αυτό σου ακούγεται αληθινό, τότε πέραν λίγο ποιοτικό χρόνο με τα άλλα ζώα, κοίτα τι κάνουν, πώς αλληλεπιδρούν το ένα με το άλλο. Διάβασε για την εξημέρωση της άγριας φύσης από την καπιταλιστική εξάπλωση και

μάθε για το ρόλο κλειδί που παίζει η ζωική παραγωγή στην μετατροπή των υπέροχων δασών σε εκτάσεις μονοκαλλιιεργειών που συγκροτούν την ύπαιθρο σήμερα.

3. Τα ζώα βρίσκονται στον πάτο του λάκκου με την κοπριά

Η απόλυτη κλίμακα, ένταση και κανονικοποίηση της εκμετάλλευσης των ζώων και του βασανισμού τους είναι μεγαλύτερη από αυτή που υφίσταται οποιοδήποτε άτομο του είδους μας. Αν δεν συμφωνείς (είναι ένα είδος υπεκφυγής), απλά δεν δίνεις την κατάλληλη προσοχή. Εκατοντάδες αν όχι χιλιάδες ολόκληρων ειδών έχουν υποδουλωθεί από τον καπιταλισμό, έχουν φυλακιστεί, έχουν γίνει υποκείμενα χειραγώγησης, έχουν αναπαραχθεί επιλεκτικά, έχουν γίνει αντικείμενα πειραματισμού, έχουν χρησιμοποιηθεί ως αναπαραγωγικές μηχανές και έχουν σκοτωθεί για τη δική μας ικανοποίηση, το κέρδος και τη διασκέδαση.

Κάθε χρόνο, περίπου εννέα δισεκατομμύρια ζώα εκτρέφονται και σκοτώνονται στις ΗΠΑ για «φαγητό», περίπου εξακόσια εκατομμύρια αγελάδες, δισεκατομμύρια κοτόπουλα. Κατά τη διάρκεια της ζωής τους, στη μαζική τους πλειονότητα τα κοτόπουλα βρίσκονται στριμωγμένα μέσα σε υπόστεγα με πλήρη αδιαφορία για τις ανάγκες και τις επιθυμίες τους ως έμβιων όντων, πριν σκοτωθούν σε ηλικία 6-7 εβδομάδων (φυσιολογικά, ζουν γύρω στα 7 χρόνια). Η επιλεκτική τους εκτροφή ως κρεοπαραγωγικών πτηνών σημαίνει ότι είναι ανίκανα να βασιτάξουν το ίδιο τους το βάρος και περνούν το 76-86% του χρόνου τους πεσμένα κάτω, ένας θάνατος από τη δίψα ή την πείνα επιφυλάσσεται για πολλά. Οι κουτσουλές τους στερεοποιούνται γύρω από τα πόδια τους δημιουργώντας επίπονες μολύνσεις. Στην περίπτωση των αυγοπαραγωγών κοτών, η πλειοψηφία κρατείται σε κλουβιά, το έντονο στρες των σύντομων, μίζερων ζωών τους μπορεί να τις οδηγήσει σε αυτοτραυματισμούς και κανιβαλισμό. Έτσι για να μειώσουν τις πιθανότητες κόβουν στις περισσότερες τα ράμφη - χωρίς αναισθητικό. Παρότι οι άγριες πρόγονές τους γεννούσαν 12-20 αυγά το χρόνο, η ανθρώπινη υποδούλωση έχει κατασκευάσει μια σύγχρονη αναπαραγωγική μηχανή που γεννά έως 300 αυγά ετησίως με σκοπό την ευχαρίστηση και την κερδοφορία μας. Και ακόμη δεν έχουμε πει τίποτα για τις βιομηχανίες των γαλακτοκομικών, του χοιρινού, του μοσχαρίσιου κρέατος και των ιχθυοκαλλιιεργειών. Αυτά τα ζώα δεν πρόκειται να είναι ικανά να ποστάρουν στο τουίτερ για την

εξαθλίωσή τους (δεν υπάρχει πια καμιά αμφιβολία ότι τα γουρούνια δεν είναι τόσο χαζά ώστε να σπαταλούν το χρόνο τους στα social media), οπότε πήγαινε και διάβασε τα μόνο σου.

Παράλληλα, κάθε χρόνο περίπου είκοσι δισεκατομμύρια ζώα μόνο στις ΗΠΑ υπόκεινται σε «έρευνα» στο όνομα της επιστήμης, πειράματα που ελέγχουν νέα προϊόντα όπως φάρμακα και χημικά (καθαριστικά, πλαστικά, εντομοκτόνα, πρόσθετα τροφίμων) και στρατιωτικές δοκιμές. Τα πιο έγκριτα πανεπιστήμια των ΗΠΑ συνεχίζουν να φυλακίζουν και να πειραματίζονται στα ίδια μη ανθρώπινα πρωτεύοντα, σκύλους, γάτες και άλλα ζώα για πολλά χρόνια μέχρι θανάτου. Αυτό συμπεριλαμβάνει εξαθλιωτικώς παρεμβατικά πειράματα που χειραγωγούν φυσικά και ψυχολογικά τα πρωτεύοντα (π.χ. φυτεύουν ηλεκτρόδια μέσα στα κρανία τους, αφαιρούν κομμάτια των εγκεφάλων τους, μελετώντας τα αποτελέσματα ενός επιτηδευμένου επιβαλλόμενου άγχους και πόνου και ούτω καθεξής).

Στην κορυφή της χρήσης τους για «τροφή» και «επιστήμη», βρίσκεται η εκτροφή των κατοικίδιων για ανθρώπινη ευχαρίστηση (συμπεριλαμβανομένων των τεσσάρων έως πέντε εκατομμυρίων υγιών σκυλιών και γατιών που σκοτώνονται ετησίως στις ΗΠΑ αφού πιαστούν από το μπόγια ή εγκαταλειφθούν στις περισσότερες περιπτώσεις από ανίκανους «ιδιοκτήτες»), και η χρήση των ζώων για κερδοφορία σε μια σειρά από άλλες βιομηχανίες (ιπποδρομίες, ζωολογικοί κήποι, τσίρκο κ.λπ).

4. Η αμυντική στάση στηρίζει την κυριαρχία

Όλα τα συστήματα καταπίεσης στηρίζονται από κυριαρχικές συμπεριφορές, δικαιολογήσεις, υποβάθμιση και άρνηση. Κάποιες φορές αυτές οι αντιλήψεις είναι αρκετές, αλλά οι άνθρωποι πολύ συχνά όχι μόνο αντιδρούν όταν νιώθουν ότι απειλούνται αλλά και απαντούν από μια εγωιστική θέση υπεράσπισης του εαυτού τους. Μια αναρχική ηθική θα πρέπει να πηγάζει από τη θέληση για ατομική και συλλογική απελευθέρωση, έτσι ώστε όταν ένας σύντροφος αμφισβητεί τη συμπεριφορά ενός άλλου, να είναι ικανοί να βάλουν στην άκρη την πληγωμένη περηφάνεια τους για μια στιγμή και να δίνουν την προσήκουσα προσοχή.

Ακόμα και σήμερα τα θέματα που γεννιούνται γύρω από τον σπισισμό, γίνονται αντικείμενο χλευασμού, υποβαθμίζονται και απορρίπτονται, γεγονός που αποτελεί μια

τεράστια ασέβεια εξίσου απέναντι στα ζώα και σε αυτούς τους συντρόφους. Προφανώς, κάτι τέτοιο δεν διευκολύνεται και από τους συντηρητικούς βίγκαν εκεί έξω που ενοχοποιούν αυτούς που τρώνε το συνηθισμένο σάντουιτς με τυρί, αλλά μόνο οι πιο νωθροί και λιγότερο ενεργοί σύντροφοι μπορούν να αποδίδουν τα χάλια τους και τις ανθρωποκεντρικές τους συμπεριφορές σε όσους παριστάουν τη βίγκαν αστυνομία.

5. Ο βασανισμός των ζώων είναι αδιαχώριστος από την πατριαρχία

Ο βασανισμός των ζώων βρίσκεται στο ίδιο φάσμα με τον μισογυνισμό, την ομοφοβία, τον ρατσισμό και την κακοποίηση των παιδιών, των ηλικιωμένων και των ανθρώπων με ειδικές ανάγκες. Αν θεωρήσουμε ότι τα παραπάνω αποτελούν ρατσιστικές/σεξιστικές/ικανοτιστικές ² θέσεις, τότε πώς μπορούμε να κάνουμε εξαιρέσεις απέναντι στα άλλα αισθανόμενα όντα; Η βασική αρχή είναι: βία διαπραγμένη για ευχαρίστηση ή κέρδος από έναν «ισχυρό» απέναντι σε ένα «αδύναμο».

Σε ένα σπίτι στα προάστια, μια γυναίκα απειλείται από τη γροθιά ενός άντρα, και κάπου αλλού ένα κατοικίδιο χάρμστερ ρίχνεται στη λεκάνη της τουαλέτας. Και τα δύο είναι ανάξια σκουπίδια στα μάτια αυτών των οποίων οι σχέσεις πάνω τους είναι καθαρά ιδιοκτησιακές. Στις τουαλέτες ενός χιπστερομάγαζου, ένα βιετναμέζικο ψάρι κείτεται άψυχο και απονεκρωμένο στον ταφικό πάτο του ενιδρύου του, στο Κρόνντον, ένας φίλος πρόσφυγας από το Αφγανιστάν περιμένει για χρόνια στην ουρά για μια λέξη από τους μίζερους γραφειοκράτες του γραφείου στεγαστικών υποθέσεων: και οι δύο υποβιβάζονται σε απλούς αριθμούς και αντικείμενα από αυτούς που έχουν μόνο τα λεφτά στο μυαλό τους.

Πώς μπορεί κανείς να αποτυγχάνει να δει αυτά τα ζητήματα ως ένα και το αυτό και πώς μπορεί να απορρίπτει το ένα και να δικαιολογεί το άλλο;

Το 1901, ο αναρχικός Ελιζέ Ρεκλύ περιέγραφε πώς ως ένας νέος άνδρας πάλεψε ενάντια στην συντριπτική πίεση για συμμόρφωση ενάντια στον χορτοφαγικό τρόπο ζωής του, «γονείς, επίσημοι και ανεπίσημοι εκπαιδευτικοί, και γιατροί, για να μην αναφέρουμε ότι πανίσχυρο εκείνο πρόσωπο που αναφέρεται ως "όλοι", όλοι τους

² ableist

συνεργάζονται για να σκληρύνουν το χαρακτήρα του παιδιού σε σχέση με αυτό το "κρέας μπροστά του" ...». Έναν αιώνα μετά, η κουλτούρα του κρέατος και η κατανάλωση γαλακτοκομικών παραμένει εξαιτίας μιας γελοίας και κοινωνικής πίεσης. Είναι δεμένη με τη μάτσο κουλτούρα (πχ είσαι ένας αστός άμα δεν μπορείς να φας λίγο συκώτι) και το μάρκετινγκ που εκμεταλλεύεται τις ανδρικές ανασφάλειες, παρόλο που το 99% αυτών των μάτσο στάσεων περιστρέφεται γύρω από το κρέας που αποκτήθηκε με παθητικό τρόπο από τους καταναλωτές των σουπερ μάρκετ, και όχι από πλάσματα που κυνηγούν (βλ. Κάρολ Άνταμς *The sexual politics of meat* για μια πιο ευδελική συζήτηση σχετικά με αυτό). Αν θες να αποδείξεις στον εαυτό σου ότι είσαι ένας έμπειρος κυνηγός, τότε δεν μπορώ να σκεφτώ καλύτερους στόχους από τους αγριόχοιρους.

6. Ο βιγκανισμός δεν είναι μια «καταναλωτική επιλογή» της μεσοκλάσης τάξης

Μπορεί να ακούγεται κοινότυπο, αλλά για πολλούς «ηθικούς βίγκαν» ο βιγκανισμός είναι πραγματικά μια φιλοσοφία παρά μια απλή διατροφική επιλογή. Ο βιγκανισμός προκαλεί τον τρόπο με τον οποίο σκεφτόμαστε τα ζώα ως προϊόντα και ως παραγωγούς για τη δική μας ευχαρίστηση, αμφισβητεί την «αναγκαιότητα» ή το αναπόφευκτό της κατανάλωσης ζωικών προϊόντων, και η διαφοροποίηση της διατροφής μας πέρα από τα ζωικά παράγωγα είναι μόνο ένα μέρος αυτού, αλλά υπάρχουν πολλοί τρόποι να ανατρέφουμε τις σχέσεις μας με τα άλλα ζώα – από το να παλέψουμε ενάντια στην κουλτούρα της εκτροφής κατοικίδιων, μέχρι να αναλάβουμε δράσεις απελευθέρωσης και σαμποτάζ.

Στην πράξη, ένας ορισμός του βιγκανισμού, που διατυπώθηκε από τον Donald Watson, συνιδρυτή της Vegan Society, ήταν η ιδέα ότι τα ζώα πρέπει απλά να είναι ελεύθερα από την εκμετάλλευση και τη βαναυσότητα. Αυτό μετακινεί ένα μέρος της έμφρασης από τις καταναλωτικές επιλογές, όπως αυτές εννοούνται από τους πράσινους καπιταλιστές και τους φιλελεύθερους. Πολύ συχνά, οι κριτικές αφορούν τους χίπστερ βίγκαν, μαγαζιά με καπκείκς ή εντυπωσιακές απομιμήσεις τυριών και εξισώνουν επιτυχώς τον βιγκανισμό με έναν ρηχό ηθικό καταναλωτισμό ή μια φαντασιοπληξία της αστικής τάξης.

Αλλά όπου εμφανίζεται μια αγορά, μπορεί κανείς εύκολα να αναμένει κάποιες μεγάλες εταιρείες να επενδύουν σε αυτήν (όπως έγινε πρόσφατα με την απομίμηση της στολής του κουρδικού στρατού που λάνσασε πρόσφατα η ΗΕΜ για παράδειγμα). Είναι επίσης ανειλικρινές να πούμε ότι αποτελεί ένα «ταξικό προνόμιο» να τρώει κανείς αποκλειστικά φυτικά τρόφιμα, αφού τα πάντα είναι πολύ φθηνότερα εκτός και αν επιλέξει κανείς να καταναλώνει υποκατάστατα τυριού και κρέατος. Η ειρωνεία με αυτούς τους ισχυρισμούς είναι ότι το κίνημα των δικαιωμάτων/απελευθέρωσης των ζώων στην Αγγλία αποτελείται κυρίως από την εργατική τάξη και κυριαρχείται λιγότερο από ακαδημαϊκούς σε σχέση με την εμπειρία μου σε άλλα μεγάλα «μονοθεματικά» κινήματα στη χώρα. Οι ταξικά προσανατολισμένες κριτικές του βιγκανισμού από φρεμινίστριες με διδακτορικά έχουν να πουν περισσότερα για τις ίδιες και το πού ξοδεύουν τον χρόνο τους παρά κάτι άλλο.

Υπάρχουν αναυτίρητα κάποιοι άνθρωποι που δεν μπορούν να αποφύγουν να καταναλώνουν ζώα γιατί οι συνθήκες το καθιστούν μη βιώσιμο (πχ ακραία φτώχεια, κάποιες ασθένειες, μετανάστες σε μεταφορά, κάτοικοι της ερήμου... είναι αρκετά, νομίζω), το ζήτημα είναι να κάνουμε ό,τι μπορούμε γιατί εμείς τουλάχιστον απορρίπτουμε τον σπισισμό, όπως πρέπει να κάνουμε και με κάθε άλλο σύστημα κυριαρχίας. Δυστυχώς, πολλοί από εμάς δεν έχουν φτάσει ακόμα σε αυτό το σημείο.

Προσπάθειες που στοχεύουν σε έναν ηθικό τρόπο ζωής εντός του καπιταλισμού και του κράτους αναπόφευκτα τείνουν να αισθάνονται κενές νοήματος. Συνεπώς τι σημασία έχει να αλλάξουμε τις ατομικές μας πρακτικές τώρα; Φυσικά, πέρα από το προφανές ζήτημα ότι η μαζική εξέγερση ακόμα μοιάζει μια μακρινή προοπτική, η συνοχή ανάμεσα στις ιδέες και στις πράξεις μας κάνει τις ζωές μας άξιες να παλέψουμε για αυτές. Η ύπαρξη σχέσεων βασισμένων στην αγάπη, την αλληλεγγύη και του σεβασμό μας υλιτώνει από την αδυσώπητη δυστυχία της ζωής μέσα στον καπιταλισμό και μας ωθεί να επιτεθούμε στα συστήματα που τις απειλούν.

Χωρίς τα εμπνευστικά παραδείγματα των συντρόφων μου σε όλο τον κόσμο, θα είχα υποπέσει σε πλήρη παραίτηση. Το να προκαλούμε τις εαυτές μας και το ένα το άλλο να αμφισβητήσουμε την κυριαρχία σε όλες τις εκφάνσεις δημιουργεί μια σχέση και σπάει την απομόνωση. Η αναρχία δεν είναι κάτι το οποίο μπορεί να αναβάλλεται συνεχώς, αλλά χρειάζεται να βιωθεί στο παρόν σε οποιαδήποτε έκταση είναι δυνατό.

Αν ο σεβασμός της μη ανθρώπινης ζωής είναι ασήμαντο "lifestyle" όπως ισχυρίζονται ορισμένοι, τότε θα πρέπει να αντικρίσουμε το να αντιμετωπίσουμε τις συντρόφους μας με σεβασμό (π.χ. να μην τις κακοποιούμε) υπό το ίδιο πρίσμα. Δεν έχω ψευδαισθήσεις σχετικά με την ικανότητα του βιγκανισμού να δημιουργήσει μια επαναστατική αλλαγή, αλλά αυτό ισχύει και για οποιεσδήποτε «επιλογές στον τρόπο ζωής»: δεν μπορούμε απλά να ικανοποιούμε μόνο τον εαυτό μας με την αλλαγή του τρόπου που ζούμε και αντιμετωπίζουμε ο ένας τον άλλο – χρειάζεται πάντα να το συνδυάσουμε με επίθεση στις δομές της εξουσίας.

7. Ο βιγκανισμός δεν είναι «πολιτισμικός ιμπεριαλισμός»

Οι βασικές παραδοχές που διέπουν τον βιγκανισμό δεν είναι σε καμία περίπτωση «δυτικές» (με την έννοια ενός αποκλήματος της σκέψης του «Διαφωτισμού» που εδράζεται στη δυτική Ευρώπη). Αν μη τι άλλο, καθώς η καπιταλιστική απασχόληση της γης προκάλεσε πρώτα τον όλεθρο σε αυτό το μέρος του κόσμου, το αντίθετο είναι η αλήθεια. Μέσα από μια στενή σχέση με τα φυτά και τα ζώα, συχνά ενισχυμένες με ανιμιστικές αντιλήψεις, πολλοί αυτόχθονες πληθυσμοί συντηρούσαν υγιέστερες σχέσεις με τα ζώα γύρω τους – σε σημείο υπερβολής και ρομαντικοποιημένου κλισέ. Το γεγονός ότι κάποιοι επιφανείς αγγλόφωνοι φιλελεύθεροι ξεκίνησαν να μιλούν με θένος για την ευζωία των ζώων τον 19^ο αιώνα δεν αποδίδει στη «δύση» το μονοπώλιο στο σεβασμό της ζωής των ζώων. Στην πραγματικότητα, κάποιοι από τους λόγους πάνω στους οποίους ήταν ενσωματωμένοι αυτοί (ιδιαίτερα, αναζητώντας ένα επιστημονικό σκεπτικό για την καλή διαβίωση των ζώων), ήταν πιο προβληματικοί από τις πρακτικές των ιθαγενών λαών που ασχολήθηκαν με το κυνήγι για την τροφή τους, αλλά ποτέ δεν προσπάθησαν να υποδουλώσει τα ζώα από την πρώτη στιγμή.

Έχουν αναμφισβήτητα διεξαχθεί κάποιες εμφανώς ρατσιστικές καμπάνιες από την φιλανθρωπικού χαρακτήρα οργάνωση PETA, ή άλλα ιμπεριαλιστικά – και ειλικρινά γελοία- μορφώματα όπως η «Παγκόσμια Εβδομάδα για την Κατάργηση του Κρέατος». Αλλά όπως η ύπαρξη φιλελεύθερων φεμινιστικών οργανώσεων κάνει ελάχιστους από εμάς να αρνούμαστε τον φεμινισμό στο σύνολό του, αυτό δύσκολα μπορεί να αποτελέσει τη βάση για μια κριτική που υποστηρίζει ότι ο βιγκανισμός είναι εγγενώς «δυτικός» ή ιμπεριαλιστικός. Μια τέτοια στάση επίσης συγκαλύπτει και

παραβιάζει το βίωμα πολλών ανθρώπων και κουλτούρων που αποφεύγουν το κρέας και τα γαλακτοκομικά για πνευματικούς και ηθικούς λόγους, είτε για το μεγαλύτερο μέρος του έτους είτε συνολικά.

Τελικά, η εκτροφή των ζώων πάει χέρι - χέρι με τον συνεχή εκτοπισμό των ανθρώπων από τη γη. Απαιτεί τεράστιες ποσότητες γης για την παραγωγή ζωοτροφών, αυτό ισχύει εξίσου για τα ζώα «ελευθέρως βοσκής» που βόσκουν στους αγρούς και για εκείνα που τρώνε μέσα στα σκοτεινά εργοστάσια. Εν αντιθέσει, σημαντικά περισσότεροι άνθρωποι θα μπορούσαν να συντηρηθούν από ένα δοσμένο κομμάτι γης με μια φυτική διατροφή παρά με εκτρεφόμενα ζώα, κάτι το οποίο θα περιείχε πολύ περισσότερη σπατάλη νερού.

Η κατάληψη της γης από βοοειδή που εκτρέφονται στη Νότια Αμερική αποτελεί το βασικό παράγοντα έλλειψης χωραφιών για τους φτωχούς και καταστροφής των εδαφών και των πολιτισμών των αυτοχθόνων λαών. Η καλλιεργήσιμη γη είναι σπάνια και ανεπαρκώς κατανομημένη. Πρέπει να κάνουμε μείζονες αλλαγές στις σχέσεις μας με αυτήν, αν θέλουμε να αντιμετωπίσουμε τη μαζική άνοδο του πληθυσμού, αντιστεκόμενοι στις ανήθικες πρακτικές όπως η επέκταση των προγραμματίων στειρώσης ανθρώπων ή οι μαζική διείσδυση σε όσες άγριες περιοχές απομένουν.

8. Οι σαρκοφαγικές ορέξεις σημαίνουν οικοκτονία

Η εκτροφή ζώων σημαίνει απώλεια των ενδιατημάτων για τα άγρια ζώα και την επίσπευση της κλιματικής αλλαγής. Τα παγκόσμια δάση, για παράδειγμα, έχουν μειωθεί περίπου κατά το ήμισυ τα τελευταία 30 χρόνια. Η εκτροφή ζώων είναι ένας καθοριστικός παράγοντας σε αυτό, ειδικά σε περιοχές όπως ο Αμαζόνιος, όπου είναι ταυτόχρονα μια πηγή πλούσιας βιοποικιλότητας και παράγει περίπου το 20% του παγκόσμιας ποσότητας οξυγόνου. Ως αναρχικοί χρειάζεται να σταματήσουμε την υποστήριξη στην εκτροφή άλλων όντων και την αναπαραγωγή των καταστροφικών σχέσεων με τη γη – όχι σαν ένα μεμονωμένο στόχο, αλλά σαν μια τακτική ανάμεσα σε πολλές άλλες στη μάχη ενάντια στην εξαθλίωση της γης.

Σε έναν κόσμο πέρα από τον καπιταλισμό, ούτε η εκτροφή ζώων ούτε το κυνήγι πρόκειται να είναι βιώσιμα μέσα επιβίωσης σε ευρεία κλίμακα. Η συνεχιζόμενη αναπαραγωγή και εκτροφή των ζώων, πέρα από τις ηθικές συνέπειες, θα είναι ανέφικτη για πολλές κοινότητες εξαιτίας της εντατικής χρήσης γης και νερού που απαιτεί. Η ρομαντική φαντασίωση του κυνηγού των χιλιαστών πρωτογονιστών, πιο ηθικό κατ' επίφαση, εδράζει πίσω σε μια εποχή όπου η γη ήταν καλυμμένη με πυκνά

δάση και ο άνθρωπος ήταν ένα με τα θηρία. Δυστυχώς, το μετα-βιομηχανικό τοπίο με το οποίο θα απομεινουμε πιθανόν να είναι πολύ διαφορετικό από τα δάση και τις στέπες όπου περιπλανιόμασταν πριν από την επέκταση του πολιτισμού. Αυτή η ελάχιστη άγρια φύση που απομένει θα τεθεί στο περιθώριο και χωρίς καμιά αμφισβήτηση τίθεται υπό απειλή εξαφάνισης από τους (ανθρώπους) κυνηγούς. Αν και οι κυνηγετικές δεξιότητες μπορεί να είναι χρήσιμες για τα άτομα σε καταστάσεις έκτακτης ανάγκης, δεν αποτελούν μια συλλογική λύση και θα ήταν εντελώς αυτοκτονικό αν το βλέπαμε έτσι.

Για περαιτέρω ανάγνωση:

- All Out War: A Call For Anarchy Beyond the Left* (Ολοκληρωτικός πόλεμος: Κάλεσμα για μια αναρχία πέρα από την αριστερά)
- Black and Brown Vegan Power: A Pamphlet of Resistance Against Speciesism and White Supremacy* (Μαύρη και Καφέ Vegan Δύναμη: Ένα Φυλλάδιο Αντίστασης Ενάντια στο Σπείσισμο και τη Λευκή υπεροχή)
- Biting Back! A Radical Response to Non-Vegan Anarchists* (Δαγκάνοντας πίσω! Μια ριζική αντίδραση σε μη-βίγκαν αναρχικούς)
- From Animals to Anarchism - Από τα ζώα στην αναρχία* (μεταφρασμένο στα ελληνικά)
- Reflexiones Sobre Liberacion Animal* (Σκέψεις για την απελευθέρωση των ζώων)
- What is Green Anarchy?* - Τι είναι η Πράσινη Αναρχία; (μεταφρασμένο στα ελληνικά)

Αυτά και πολλά παραπάνω μπορείτε να τα βρείτε επικοινωνώντας με το:
Warzone_Distro@riseup.net

Για περαιτέρω κείμενα και βιβλιογραφία στα ελληνικά:

antispe.squat.gr

adamasto.squat.gr

alogomyges.espinblogs.net

damalafera.espinblogs.net

mavroprasino.espinblogs.net

Η αναρχία είναι ένας αγώνας ενάντια σε κάθε μορφή καταπίεσης. Είναι μια όμορφη απλή ιδέα που μας βοηθάει να θέτουμε υπό αμφισβήτηση κάθε καταπιεστική νόρμα.

Όμως οι σχέσεις υποταγής απέναντι σε δισεκατομμύρια άλλα ζώα στη γη είναι μια νόρμα που ελάχιστοι θέτουν υπό αμφισβήτηση, όχι μόνο επειδή τα άλλα είδη δεν είναι σε θέση να επικοινωνήσουν τις εμπειρίες τους σε εμάς, αλλά το να αμφισβητήσουν σημαίνει το να θέτεις υπό ερώτημα σημαίνει να αμφισβητείς εκ βαθέων τις παραδεδομένες συνήθειες και κοσμοθεωρίες. Αν επιθυμούμε να αποκτήσουμε πολιτική συνοχή, δεν υπάρχει κανένας τρόπος όπου να μπορούμε να συνεχίσουμε να αγνοούμε την επίπτωση που έχει ο ανθρωποκεντρισμός μας στον υπόλοιπο πλανήτη.

Ωστόσο, μόνο και μόνο επειδή οι περισσότεροι από εμάς εμπλέκονται, δεν σημαίνει ότι μας βαραίνει κάποιο είδος «προπατορικού αμαρτήματος». Μάλλον το αντίθετο: η ομορφιά και η δύναμη της αναρχίας είναι που μας ωθεί όλους να ζήσουμε ζωές που να είναι πιο δίκαιες, με αγάπη, γεμάτες νόημα, παρέχουν ικανοποίηση και συλλογική ελευθερία. Έτσι όταν μιλάμε για το σπισισμό, δεν πρέπει να παραβλέπουμε, αλλά να αγκαλιάσουμε την πρόκληση που θέτει, να εξετάσουμε περαιτέρω το ζήτημα και να το κάνουμε ό,τι μπορούμε για να αλλάξουμε την άθλια καθεστηκυνία τάξη.

Warzone Distro
warzonedistro.noblogs.org
2017

